

I DALIS

SUGRĮŽIMAS

Jei savo gyvenimu ar mirtimi galiu apsaugoti tave, apsaugosiu.

— J. R. R. Tolkien

PROLOGAS

Labai seniai dievų, žmonių ir fėjų pasauliai gyvavo greta. Ir taikos, ir karo, ir gausos, ir praradimų laikais tie pasauliai laisvai maišėsi. Kai laiko ratas pasisuko, atėjo tie, kurie atstūmė senuosius dievus ir pakeitė juos godžiais dievais, nes troško valdyti žemę ir jūras, gviešėsi to, ką laikė pažanga. Godumo, geismo ir garbės mėšlo krūvoje sužydėjo baimė ir neapykanta. Dalis dievų supyko, kad pagarbos jiems sumažėjo, dalis nukreipė tą pyktį į sickį turėti ir naikinti. Išmintingesni ir santūresni suprato, kad ratas sukasi, kaip ir turi suktis, ir ištrėmė tuos, kurie savo didžią galią naudojo žudyti ir pavergti.

Kai žmonių pasauliai pavertė dievus mitų personažais, tie, kurie vadino save šventeivomis, persekiojo nusprendusius garbinti dievus kaip seniau. Persekiojančių buvo daug kaip gėlių pievoje, jie nešė kančias ir šiurpią mirtį.

Netrukus baimė ir neapykanta ėmė tiesti savo šiurkščius pirštus į fėjus. Išmintingieji, kadais gerbti dėl savo galių, pradėti laikyti pabaisomis, o sidhai, nebedrįstantys išskeisti savo sparnų iš baimės būti sumedžioti, taip pat. Žvėrlakiai buvo paversti prakeiktais monstrais, mintančiais žmonių mėsa, undinės — sirenomis, įviliojančiomis kvailus jūreivius į mirtį.

Šventaisiais besidedantieji baimė ir neapykanta skatino persekiojimus visuose pasauliuose, supriešino žmogų su žmogumi, fėjų su fėjumi, žmones su fėjais.

Talamui, kaip ir kitiems pasauliams, atėjo metas pasirinkti. Talamo vadas pasiūlė fėjams, visoms jų gentims, rinktis: atmesti senuosius papročius ir vadovautis žmonių taisyklėmis bei įstatymais arba saugoti savo įstatymus, magiją ir atsiskirti nuo kitų pasaulių.

Fėjai pasirinko magiją.

Galiausiai po karštų ir teisėtų ginčų, be kurių sprendimo priimti nebuvo įmanoma, Vyriausiasis ir taryba rado kompromisą. Buvo surašyti nauji įstatymai: visi fėjai bus skatinami keliauti po kitus pasaulius, mokytis iš jų, įgyti patirties. Kiekvienas, kuris pasirinktų gyventi už Talamo ribų, privalės laikytis pasirinkto pasaulio įstatymų ir vieno nelaužomo Talamo įstatymo: nenaudoti magijos piktam, tik gelbstint gyvybę. Tačiau ir tada sugrįžus į Talamą reikėjo teisme įrodyti savo poelgio teisėtumą.

Taip karta po kartos Talamo viešpatavo taika. Dalis fėjų iškeliavo į kitus pasaulius, dalis parsivedė iš jų sau porą į Talamą. Žaliuose laukuose augo javai, troliai rausė gilius urvus, po tankias girias lakstė miško žvėrys, virš kalvų ir jūrų švietė du mėnuliai.

Tačiau taikūs pasauliai, turtinga ir žalia šalis žadina tamsių širdžių alkį. Kartą kerštingas ištremtasis dievas įsmuko per pasaulius į Talamą. Laimėjo jaunos Vyriausiosios širdį apsimitęs tokiu, kokį norėjo, kad matytų. Gražiu, geru ir mylinčiu. Jie susilaukė vaikelio, nes šio jam ir reikėjo. Vaiko, kuriame tekėtų išmintingųjų ir sidhų krauju permieštas Vyriausiosios kraujas, o iš jo pusės — dievų kraujas.

Kiekvieną naktį, kol motina miegodavo jo užkerėta, tamsusis dievas gerdavo kūdikio galią, stiprindamas savąją. Bet kartą motina pabudo ir išvydo dievą tokį, koks jis yra. Vyriausioji išgelbėjo savo sūnų ir išvedė Talamą į didžiulį mūšį, siekdama ištremti niekšą iš fėjų pasaulio. O tai padariusi ir užkerėjusi portalus, kad daugiau nepraeitų nei jis, nei jo pasekėjai, grąžino Vyriausiosios skeptrą ir kalaviją Tiesos ežerui, kad naujas vadas iškeltų ir vestų tautą.

Ji viena užaugino sūnų. Kai šis užaugo ir apsisuko ratas, vaikas nėrė į ežerą, iškėlė iš jo vandenų kalaviją ir užėmė savo vietą kaip fėjų vadas. Išmintingasis valdovas daugybę metų saugojo taiką. Kartą keliaudamas susitiko Žemės moterį, abu pamilo vienas kitą. Jis atsigabeno ją į savo pasaulį, pas savo kraštiečius, į sodybą, kuri kadaise priklausė senai jo ir motinos giminei.

Jaunieji gyvena laimingi, o džiaugsmas dar sustiprėjo, kai susilaukė vaikelio. Trejus metus mergaitė pažino tik meilę, stebuklus ir taiką, kurią jos tėtis laikė tvirtai kaip ir jos rankelę. Mergaitė buvo ypatinga, nes ji vienintelė turėjo išmintingųjų, sidhų, dievų ir žmonių kraujo. Tačiau tamsusis dievas, pasitelkęs raganos kerus, pralaužė portalą ir pamėgino į ją pasikėsinti. Įkišo į stiklo narvą žaliose upės gelmėse, tikėdamasis laikyti ten, kol jos galios dar labiau išaug. Tada galės nebe siurbti iš kūdikio, o suryti ją vienu mauku.

Tačiau mergaitė jau turėjo galios daugiau, nei jis įsivaizdavo. Daugiau, nei pati nujautė. Jos riksmas buvo girdėti už portalo, pasiekė net Talamą. Supykusi ji suskaldė stiklo narvą ir nubloškė dievą, kai tėvo ir močiutės vadovaujami fėjai pradėjo aršią kovą.

Vaikas sugrįžo į Talamą saugus, piktojo dievo pilis buvo sunaikinta ir portalo apsauga sustiprinta, bet mergaitės motina neįstengė nurimti. Ji pareikalavo grįžti į žmonių pasaulį, kur magija laikoma blogiu, ir ten auginti vaiką, ištrynus prisiminimus apie gimtąjį pasaulį.

Plėšomas tarp meilės ir pareigos Vyriausiasis gyvena abiejuose pasauliuose. Kaip įmanydamas stengėsi, kad dukra jaustųsi turinti namus, o pats vis skubėdavo į Talamą vadovauti ir sergėti, kad jo pasaulis ir vaikas būtų saugūs.

Santuoka šito neištvėrė, o ratui pasisukus mūšyje žuvo ir Vyriausiasis — jis buvo nužudytas savo paties tėvo.

Mergaitė augo tikėdama, kad tėvas ją paliko. Neįtarė, kokių galių turi savyje. O motina iš baimės vertė dukrą jaustis vis bejėgiškesnę. Tuo metu kitas jaunuolis iš ežero gelmių iškėlė stebuklingą kalaviją.

Jie užaugo savo pasauliuose: mergaitė virto moterimi, vaikinai — vyru. Ji — nelaiminga, daranti tai, kas liepta. Jis — ryžtingas taikos sergėtojas. Žinodami, kokią grėsmę visiems pasauliams kelia tamsusis dievas, talamiečiai nerimaudami laukė. Kai šis vėl ims gvieštis savo kraujo kraujo, ratas gali pasisukti taip, kad talamiečiai

nebeįstengs jo sulaikyti. Visa viltis — kad mergina, tiltas tarp pasaulių, sugrįš į Talamą ir atsibus, taps tuo, kuo gimė, pasiryš atiduoti viską, rizikuoti viskuo, kad padėtų sunaikinti tamsųjį dievą.

Mergina atsidūrė Talame neįtardama, kas nutiko vaikystėje, ir buvo tik pradėjusi ieškoti savęs. Močiutės vadovaujama mokėsi, gedėjo mirusio tėvo ir priėmė savo prigimtį.

Mergina pabudo.

Kaip ir tėvas, ji mylėjo abu pasaulius ir turėjo juose pareigų. Meilė ir pareiga parginė ją į žemę, kurioje užaugo, tačiau talamiečiams ji pažadėjo sugrįžti. Plyštančia širdimi susiruošė palikti viską, kas pažįstama, ir rizikuoti viskuo, kas yra. Paskutinę sekundę, laukiant Talamui ir Vyriausiajam, atskleidė visa tai savo geriausiam bičiuliui, širdies broliui.

Kai mergina žengė į portalą, ištikimas kaip visada draugas šoko su ja.

Įstrigusi tarp pasaulių, tarp meilių, tarp pareigų, jauna moteris pradėjo tapsmo kelionę.

Įsukta stipraus vėjo Brina pajuto, kaip portale Marko ranka ima slysti iš jos pirštų. Nieko nematė, nes šviesa apakino, nieko negirdėjo per vėjo riaumojimą.

Kigano prilaikoma griuvo, desperatiškai kabindamasi į Marko pirštus, tarsi viesulo nušveista. Nukrito lyg išjungus jungiklį. Pajuto, kad vėsu ir drėgna, prietema, vėjas nurimęs. Žnektelėjo ant žvyrkelio smarkiai, net kaulai subarškėjo. Žemė po kojomis buvo šlapia nuo nesmarkaus lietaus. O lietuje užuodė Talamą.

Uždususi mergina apsvirtė, pasikėlė rankomis virš Marko. Šis gulėjo suglebęs, iškėtojęs rankas ir kojas, išplėstomis akimis, sukrėstas.

— Tau viskas gerai? Leisk, apžiūrėsiu. Markai, tu kvailys! — Ji ėmė tikrinti jo kūną delnais. — Niekas nelūžę.

Apčiuopė Marko veidą, o pati piktai atsigrėžė į Kiganą.

— Kas, po galais, čia buvo? Netgi pirmą kartą perėjimas nebuvo toks klaikus.

Kiganas persibraukė ranka per plaukus.

— Nesitikėjau papildomo keleivio. Ir viso sumauto tavo bagažo. Bet man juk pavyko visus sugrąžinti į Talamą?

— Po paraliais!

Kai Markas sujudėjo, Brina vėl į jį atsigrėžė.

— Kol kas nemėgink stotis. Svaigs galva, drebsi, bet viskas susitvarkys.

Markas tiesiog spoksojo į ją didelėmis ir blizgančiomis nuo šoko akimis.

— Ar per visą šitą beprotybę tu dar ir daktare tapai?

— Ne visai. Atgauk kvapą. Ką, po galais, dabar daryti? — metė ji Kiganui.

— Pirmiausia — slėptis nuo lietaus. — Aukštas, suirzęs vyras juodais, nuo drėgmės besiraitančiais plaukais atsistojo. — Taikiau sugrąžinti mus prie sodybos slenksčio, — mostelėjo ranka, — ir beveik pataikiau, jei neimsim domén, kad su mumis dar kai kas persikėlė.

Dabar jau ir Brina už kelių jardų kitapus keliuko pamatė akmeninio namo siluetą.

— Markas nėra „kai kas“.

Kiganas priėjo prie jų, atsitūpė.

— Viskas gerai, brolau, bandyk sėstis, iš lėto.

— Mano kompiuteris! — sušuko Brina, pamačiusi dėklą ant kelio. Greitai pašoko ir nubėgo jo paimti.

— Na, jos prioritetai aiškūs.

Lietuje ant žvyrkelio mergina prispaudė prie krūtinės kompiuterį.

— Man jis toks pat svarbus, kaip tau kalavijas.

— Jeigu buvo sutrenktas, pasitaisysi. Čionai, — nurodė jis Markui, — palengva, ramiai.

Jo kalbėseną su Marku — rami, neskubri — Brinai priminė, kad Kiganas gali būti geras. Kai nori.

Ji persimetė kompiuterio krepšio diržą sau per krūtinę ir nuskubėjo prie jų.

— Tau svaigs galva, jausiesi keistai. Kai pirmą kartą persikėliau, apalpau.

— Vaikinai nealpsta. — Bet Markas nuleido svaigstančią galvą ant pritrauktų kelių. — Galime atsijungti, išeiti iš rikiuotės, bet mes nealpstame.

— Būtent, — linksmai pasakė Kiganas. — Pastatykime tave ant kojų. Brina, mums praverstų ranka iš kitos pusės.

— Tik leisk man prigriebti lagaminą.

— O dievai, tos moterys! — Kiganas mostelėjo ranka ir lagaminas išnyko.

— Kur jis dingo? — užsikirsdamas paklausė Markas ir išpūtė akis. — Kur jis dingo?

— Nesijaudink, jam nieko nenutiko. Nagi, stokis. Remkis į mane, ir pristatysime, kur reikia.

— Nejaučiu savo kelių, ar jie čia?

— Ten, kur ir turi būti.

Brina atskubėjusi apsikabino Marką iš kito šono.

— Viskas gerai. Tau nieko nenutiko. Visai netoli, matai? Einame ten.

Markas žengė kelis netvirtus žingsnius.

— Vyrai nealpsta, bet vemia. Galiu apsvemti.

Brina prispaudė delną jam prie pilvo, sugėrė dalį negalavimo. Pačią sutąsė, bet pasakė sau, kad išters.

— Geriau?

— Regis, taip. Jaučiuosi kaip tikrai keistame sapne. Brina sapnuodavo keistus sapnus, — pratarė jis Kiganui tarytumėi kauštelėjęs. — Kartais keistus ir baisius. O šis — tiktai keistas.

Kiganas mostelėjo ranka, vartai į kiemą atsilapojo.

— Va koks keistas. Bet vis tiek čia kvėpia skaniai. Kaip Airijoje. Teisingai sakau, Brina?

— Taip, bet čia ne Airija.

— Būtų labai keista, jei vieną minutę stovėtume savo bute Filadelfijoje, o kitą — tėkštumės ant kelio Airijoje. „Perkelk mane spinduliu, Skoti“* variantas.

— Įdomi ta istorija, — tarstelėjo Kiganas, atlapodamas duris. — Štai mes ir namie. Dabar eisi prigulti ant sofos.

— Būtų visai neblogai. Ei, Brina, tavo lagaminas jau čia. Kaip jauku. Senoviška, bet jauku. Gražu. O, ačiū Dievui, — atsiduso išsitiesęs ant sofos. — Matote, nenualpau. Ir neapsivėmiau. Kol kas.

* Filme „Žvaigždžių kelias“ kapitonas Kirkas, pravardžiuojamas Skočiu, galėdavo pasinaudojęs įranga perkelti komandą kaip šviesos spindulį į kitą visatos vietą ir sugrąžinti atgal.

— Paruošiu tau arbatos.

Jis papurtė galvą ir Brinai atsakė:

— Mieliau išgerčiau alaus.

— Kas nenorėtų? Einu, atnešiu. Lik su juo, — nurodė Kiganas. — Išdžiovink jį, išlygink.

— Jam reikėtų išgerti arbatos, kokios aš buvau gavusi, kai čia persikėliau.

— Kuo užplikoma arbata, tas tinka ir į alų.

— Narkotikai, taip? — paklausė Markas, kai Kiganas išėjo. — Nes turėjo abiem gerokai pakišti, kad šiame keistame sapne atsidūrėme kartu.

— Ne, Markai. Viskas tikra.

Ji ištiesė ranką į tykiai židinyje rusenančią ugnelę — liepsnos pašoko, supoškėjo. Tada iš tos vietos, kur klūpojo prie sofas, uždegė kambaryje visas žvakes. Perbraukė delnais per Marko šonus ir išdžiovino jo drabužius, paglostė plaukus, sausindama jo kaseles.

— Patikslinu: ne „keistame“, o „beprotiškame“.

— Tu žinai, kad viskas tikra. Markai, kodėl šokai su manimi? Kodėl įsikibai ir šokai?

— Velniai rautų, juk negalėjau leisti, kad be manęs išnyktum kažkokioje šviesos skylėje mūsų svetainėje. Be to, buvai nusimimusi. Verkei. Tu... — Jis pažvelgė į lubas. — Girdžiu kažką. Šiame name dar kažkas yra.

— Čia gyvena Harkenas, Kigano brolis. Jis ūkininkas. Tai jų ūkis. Kadaisė buvo mano tėčio. Aš gimiau šiame name.

Marko akys nukrypo į ją.

— Jis tau tai sakė, bet...

— Mano močiutė patvirtino, ir tai tiesa. Prisimenu dalykus, kurių neturėčiau prisiminti. Aš viską paaiškinsiu, pažadu, tik...

Ji nutilo, kai laiptais nusileido Harkenas su Morena... akivaizdžiai paskubomis užsitemptais drabužiais, Morenos marškiniai — išvirkščiai.

— Sveika sugrįžusi namo! — Morena puolė prie Brinos palaidais, susivėlusiais saulėgražų spalvos plaukais ir stipriai apsikabino. — Mes taip džiaugiamės tave matydami! — Moteris žibančiomis mėlynomis akimis plačiai nusišypsojo Markui. — Atsigabenai draugą. Ar čia Markas? Mano močiutė minėjo, kad esi gražuolis, o ji niekada neklęsta.

Ir stvėrusi jo ranką ėmė kratyti.

— Mano močiutė — Fainola Magil. Aš — Morena.

— Aišku.

— O aš esu Harkenas Birnas. Sveikas atvykęs. Kietas buvo persikėlimas, ar ne? Mes tavimi pasirūpinsime.

— Jau pasirūpinau, — tarė su alaus bokalu pasirodęs Kiganas.

Marko akys lakstė nuo vieno prie kito. Žinoma, jie broliai. Panašumas akivaizdus: tvirti skruostikauliai, burnos forma.

— Elis, taip, — mažliai ištarė Harkenas, — tikiuosi, prisimeni...

— Elementarus stebuklingas gėrimas, Harkenai. Pagrindus išmanau kaip kiekvienas talamietis.

— Stebuklingas gėrimas? — Markas ėmė trauktis, jo tamsiai ruda oda papilkėjo. — Aš prieš tokius gėrimus.

— Veikia kaip vaistai, — patikino jį Brina. — Iš karto pasijusi geriau.

— Brina, šie trys atrodo tikrai geri, bet jie tempia tave į kažkokį kultą. Arba...

— Pasikliauk manimi. — Ji ištiesė ranką paimti bokalo iš Kigano. — Mes visada pasikliovėme vienas kitu. Žinau, kad sunku viskuo patikėti ar netgi bandyti suprasti. Bet iš visų man pažįstamų tau bus lengviausia. Jau ir taip tikėjai multivisatomis.

— Gal tu esi ne mano tikroji Brina, o pakaitalas?

— Ar sukeistoji Brina žinotų, kad traukėme duetu Gagą, kai Golvėjuje dareisi airiškos arfos tatuiruotę? Štai, gurkštelėk. Ar pakaitalas būtų susipakavęs į lagaminą rožinės varlės puodelį, kurį nulipdei man vaikystėje?

— Pasiėmei jį? — Markas nugėrė iš ištiesto bokalo. — Viskas gerokai susuko man galvą.

— Žinau tą jausmą. Išgerk dar.

Kai jis paklaūsė, nužvelgė visus tris, stovinčius ir žiūrinčius į jį.

— Vadinasi... jūs visi... raganiai, ar ką?

— Aš ne, — šypsodamasi Morena išskleidė sidabru apkraštus violetinius sparnus. — Aš esu fėja. Brina irgi turi šiek tiek sidhų kraujo, bet per mažai, kad turėtų sparnus. Kai buvome mažos, ji dėl to liūdėjo.

Morena atsisėdo ant sofos krašto.

— Nes vaikystėje buvome draugės, labai geros draugės, beveik kaip seserys. Žinau, kad ir tu buvai puikus jos bičiulis, kaip brolis, kol gyvenote anoje pusėje.

Atsisėdusi ant kulnų Brina leido Morenai džiugiu balsu pasakoti:

— Brina pasiilgo tavęs per vasarą, bet ne tik; ją labai slėgė mintis, kad savo brangiam bičiuliui viso šito nepapasakojo. Dabar kaip jos draugas, geras draugas, stosi greta jos, su ja ir už ją. Kaip mes visi stosime.

— Gerai pasakyta, — tyliai pastebėjo Harkenas ir uždėjo delną Morenai ant peties. — Po stebuklingo gėrimo pasijusi tvirčiau... ir suries alkis. Tokios kelionės išsunkia.

— Prisipažįstu, dauguma to neišvengia. Persikėlėme ne per Atvykimo medį, — paaiškino jam Kiganas. — Man teko sukurti laikiną portalą. Dar turiu pridurti, kad jį apskaičiavau tik dviem.

— Ką gi, vadinasi, mirštate badu. Turime pakankamai troškinio po vakarienės, kad užkamšytume skyles. Einu pašildyti.

— Ar čia visi tokie gražūs? — nusistebėjo Markas.

Morena lengvai stuktelėjo jam į ranką.

— O tu ne toks? Na, virtuvėje iš manęs jokios naudos, bet padėsiu Harkenui gaminti, kiek galiu. Kaip suprantu, likusią nakties dalį praleisite čia. Vietos užtenka.

— Nenoriu taip staiga vėl perkelti Marko, todėl kotedže neapsistosime. Be to, mieliau nežadinčiau močiutės ar Sedriko. — Brina pasižiūrėjo į Kiganą. — Norėčiau likti čia nakčiai.

— Žinoma, mielai prašom. Markai, jau geriau?

— Aha, tikrai geriau. Jaučiuosi puikiai. Geriau nei gerai. Dėkui. — Tada suraukęs antakius ir visiškai atsisėdęs pasižiūrėjo į bokalą. — Kas čia buvo?

— Tai, ko tau reikėjo. Išgerk tą elį, brole, tada Brina atneš užkąsti. Harkenas — puikus virėjas, alkanas neliksi.

Kiganui išėjus, Markas pasižiūrėjo į gėrimą.

— Mums su tavimi, mergyt, reikės rimtai pasikalbėti.

— Žinau, pasikalbėsime. Tame atmintuke, kurį daviau, viskas įrašyta. Rašiau viską, kas tik įvyko, iškart nuo susitikimo su Morena ir jos sakalu Dromolande.

— Tai ji ta sakalininkė?

— Taip.

— Gerai, paskolink man savo nešiojamąjį kompiuterį, perskaitysiu. Tada galėsime pasišnekėti.

— Kompiuteris čia neveikia. Talamė nėra jokių technologijų. Akimirka Markas — technologijų garbintojas — prarado amą.

— Nedrįsk manęs mulkinti. Sugebate keliauti per visas, degioti žvakes per kambarį, išskleisti sparnus, o neturite belaidžio ryšio?

— Būtent. Aš viską paaiškinsiu. Pažadu. Rytoj vėl sugrįšime į kitą pusę, į kotedžą... mūsų kotedžą užutėkyje. Galėsi skaityti ir paskambinti Selei. Teks pasiprašyti poros laisvų vakarų. Pasakysime... pasakysime, kad nutarei kelioms dienoms grįžti su manimi į Airiją, padėti man įsikurti. Negali jiems viso šito pasakoti.

Marko akyse pasirodė siaubas.

— Vėl teks kristi per tokį portalą?

— Taip, bet bus lengviau. Pažadu. Nagi, tau reikia pavalgyti ir pamiegoti. Rytoj... Visa kita palikime rytdienai.

— Kiek paliksime?

— Daug. — Ji paglostė jam veidą, madingą barzdelę. — Labai daug visko.

— Tu bijojai grįžti. Mačiau. Jeigu čia tik burtai ir fėjų sparneliai, ko bijojai? — Jis dirstelėjo nuėjusiųjų pusėn. — Aišku, ne jų, tiek pajėgiu suprasti.

— Nebijau nė vieno iš jų. Ilga istorija, Markai. Kol kas pasakysiu, kad yra toks Didelis ir Blogas.

— Kiek didelis?

— Pats didžiausias. Būčiau kvaila, jeigu nebijočiau, bet esu stipresnė negu anksčiau. Ir ketinu dar labiau sutvirtėti.

Markas atsistojęs paėmė jai už rankos.

— Tu visada buvai stipresnė, nei manei. Jeigu ši vieta padėjo tau tai suprasti, nusipelno taškų.

— Ši vieta, šie ir kiti žmonės, su kuriais noriu tave supažindinti prieš iškeliaujant namo. — Brina spustelėjo jam ranką. — O dabar pavalgykime, nes jau užuodžiu troškinį ir mirštu badu.

Markas daugiau nesiaiškino, pirmiausia dėl to, kad ir taip niekas netilpo galvoje. Nors pavalgęs nesitikėjo užmigti, atsijungė tą pačią akimirką, kai griuvo ant Kigano parodytos lovos.

Pažadino gaidžio giedojimas. Keista. Negana to, pakirdo ne savo kambaryje. Čia židinyje ruseno ugnis, blausi dienos šviesa smelkėsi pro nérinių užuolaidas. Grįžo nerimas suvokus, kad vakarykščiai įvykiai nebuvo sapnas.

Markas troško Brinos, kavos ir karšto dušo, bet nežinojo, kur visko ieškoti.

Atsikėlęs pedantiškasis vaikinys pamatė, kad miegojo su visais drabužiais. Galbūt kuris nors iš tų karštųjų brolių paskolins jam ką nors persirengti nusiprausus.

Markas pasižiūrėjo į laikrodį ant riešo; tą, kuris sekė jo miegą, skaičiavo žingsnius, rodė laiką. Ir išvydo juodą ekranėlį. Jis tyliai

išslinko iš kambario, — kas žino, koks dabar metas? — ir ant pirštų galiukų nusileido laiptais žemyn. Išgirdo balsus, merginų, tad pas-kui juos nusekė į vakar matytą virtuvę.

Už nedidelio darbo stalelio, kuris tarnavo ir kaip vieta paval-gyti, sėdėjo Brina ir Morena. Brina pašoko.

— Atsikėlei! Maniau, kad ilgiau miegosi.

— Išgirdau gaidį. Lyg ir.

— Na, čia juk ūkis. Sėskis, paruošiu tau arbatos.

— Kavos, Brina. Atiduosiu gyvybę už kavą.

— A. Na...

Jam beliko užsidengti akis ranka.

— Tik nesakyk man šito.

— Šios rūšies arbata išties stipri. Ne blogesnė už kavą. Išalkęs?

— Man labai reikia dušo.

Ji vėl pasižiūrėjo į jį apgailestaudama. „A. Na...“

Markas prisėdo susiėmęs rankomis už galvos.

— Kaip čia gyventi be kavos, be dušo?

— Mes turime „vandens spintas“, — atsakė Morena. — Ir gra-žias didžiules vonias.

— Markas nėra vonios gerbėjas.

— Mirksti savo purve.

— Na, turiu su tavimi sutikti, — nutarė Morena. — Galiu lauke tau surengti dušą.

— Gali?

— Fėjos valdo gamtos stichijas. Jeigu reikia malonaus šilto lie-tučio, galiu padėti. Žinoma, tik lauke.

— Gerai, aišku. Lauke. — Markas paėmė draugės ištiestą puodelį, nurijo didelį gurkšnį. Sumirksėjo. — Atrodo, man nuo dantų ką tik neslinko emalis. Gal žinote, kas galėtų paskolinti šva-rių drabužių?

— Na, nesi visai toks kaip Harkenai, bet galiu gauti marški-

nius ir kelnes. Paieškokime vietos dušui. — Morena atidarė spintelę, išėmė gabalėlį rudo muilo. — Man patinka tavo kasytės, — pasakė verdama galines duris, — pati neturėčiau kantrybės tiek susipinti. Man rodos, praustis geriausia kitoje silosinės pusėje. Gana privatu.

— Labai ačiū.

— Mano draugės draugas yra mano draugas. Pasistenk atsisototi ant žolės, nes kojos liks purve. Taigi. — Morena įsispėdė rankomis į šonus. — Kokios temperatūros dušo norėtum?

— Karšto. Ne verdančio, bet labai karšto.

— Karšto, gerai, — patvirtino ji, įteikdama jam muilą.

Apsirengusi marškinius, šį kartą jau ne išvirškščius, ir kelnes Morena pakėlė rankas delnais į viršų ir pajudino ore pirštus, lyg kažką trauktų. Ėmė kristi lengvas kaip plunksna lietutis. Ji toliau traukė, ir ne daugiau kaip šešių kvadratinių pėdų plote lietus vis stiprėjo. Markas jautė, kad jo žandikaulis atvipo, bet, atrodo, nebeįstengė užsičiaupti.

— Gali patikrinti ranka, ar patinka, ar pakankamai karštas.

Markas ištiesė ranką, pajuto karštį, drėgmę, stebuklą.

— Taip, gerai. Tai... tai nuostabu. Viešpatie, nežinau, kaip į visa tai žiūrėti.

— Man regis, kuo puikiau tvarsiais. — Morena atsitraukė. — Surasime tau drabužių ir rankšluostį.

— Dėkui. Hm... O kaip jį išjungti?

— Iškviečiau lietu penkiolikai minučių. Todėl geriau jau pradėk.

Kai mergina nudrožė, Markas beveik minutę sugaišo spokso-damas į stebuklingą dušą, paskui nusirengė ir žengė į jo palaimą. Kai apsirengė prašmatniais kaimietiškais drabužiais, pasistiprino keptu kiaušiniu ant skrebučio, pasijuto beveik normaliai.

— Žinau, kad mums reikia pasikalbėti ir persikelti į kotedžą, — tarė Brina, — bet prieš tai turiu aplankyti močiutę. Aplan-kyti ją ir pasiimti Blembą.

— Noriu susipažinti su tuo šunimi ir, žinoma, su tavo močiute.
— Ji gyvena netoliese. Maloniai pasivaikščiomsime.
— Gerai. Bandau viską suvirškinti. — Markas žengė laukan su Brina. — Viskas primena Airiją. Jie ir kalba beveik kaip airiai. Tu įsitikinusi, kad čia ne...

— Ne. Bandedi pasinaudoti savo telefonu, tiesa?

Markas paglostė skolintų kelnių kišenę.

— Taip. Nieko. Ir tiesa, prieš valandą stovėjau po fėjų dušu. Geriausiu dušu mano gyvenime. Viskas atrodo netikra.

— Žinau.

— Tai yra, matau užutėkj, bet ne tą, prie kurio buvome apsi-
stoję Airijoje. Ir matau kalnus, bet ne tuos pačius. Apageusius gė-
lėmis, visur daug avių ir karvių. Arklių. Daug arklių ir sodyboje. Ar
tu išmokai jodinėti šiais?

— Taip. — Brina nutarė nerodyti tos sodybos vietos, kur at-
kakliai spiriama Kigano išmoko — daugmaž — valdyti kalaviją. —
Ir tau teks išmokti joti. Automobilių čia nėra.

— Nėra automobilių...

— Jokios technikos, jokių mechanizmų. Jie pasirinko magiją.

— Jokio skrudintuvo, — prisiminė Markas, — skrudink duo-
ną ant grotelių virš malkinės viryklės. Vanduo iš šulinio... arba iš
fėjos. Tu prie viso šito pripratai?

— Turėjau kitoje pusėje kotedžą darbui. Bet ir Talame yra
būdų rašyti... Stebuklingų. Čia viskas tyra, Markai, ir taiku, ir gyva.
Atrodo, aš įsimylėjau šį kraštą.

— Jutiminė atmintis, nepamiršai? Sakei, kad iš tiesų esi čia
gimusi. Ar ne ten šaunieji broliukai?

— Šaunieji broliukai? A. — Brina nusijuokė, įsikibo jam į pa-
rankę. — Taip. Harkenas — žemdirbys iki kaulų smegenų. Kiga-
nas — labiau karys, bet jam patinka ūkis, dirba čia, kai tik gali. Turi
daug pareigų kaip Vyriausiasis.

— O kas tai yra?

— Tai reiškia „lyderis“. Jis Talamo, fejų vadas.

— Tarytum karalius Kiganas?

— Ne, ne taip.

Kaip keista, suprato Brina, aiškinti draugui dalykus, kuriuos pati sužinojo — ar prisiminė — vos prieš kelis mėnesius.

— Čia nėra karalių, nėra valdovų. Jis vadovauja. Būna išrinktas ir pasirenka tą kelią. Sena, gilus amžius menanti tradicija. Ten ežeras... — prakalbo ji, bet Markas sugriebė už rankos.

— Šūdas, Brina. Bėgam. Į tą mišką.

— Kas... O, ne, ne, viskas gerai. Čia Kigano drakonas.

— Kas *jo*, po galais?!

— Kvėpuok. Jie turi drakonus... Žinoma, ne nekaltų mergelių rijikus, kaip pasakose. Šiuo man teko kartą skristi.

Markas ir toliau nepaleido Brinos.

— Po velnių, tik jau neskiesk.

— Po velnių, sakau tau, ir buvo nuostabu. Drakonai ištikimi — susisaisto su kuo nors ir lieka ištikimi amžinai. Jie labai gražūs. Mano tėtis turėjo drakoną.

— Man reikėtų prisėsti. Nenoriu pasirodyti ištižęs priešais tave, mergyt, bet kojos nelaiko.

Tačiau nespėjus jam atsisėsti kelyje nuskardeno džiuigus lojimas. Prie Brinos šuoliuodamas artinosi Blemba, tik barzdelė ir kuodelis šokčiojo.

— Blemba! Štai kur tu! — juokdamasi Brina susverdėjo, kai šuo šoko ant jos krutindamas kiekvieną kūno dalį, pradėdamas kuodeliu, baigiant plona uodegėle. — Tu paaugai! Išgražėjai. Aš irgi tavęs pasiilgau. Aš taip tavęs pasiilgau!

Brina atsitūpė ant kelio atsibučiuoti ir atsiglėbesčiuoti su augintiniu.

— Čia Blemba.

— Supratau. Jėzau, jo kailis išties violetinio atspalvio, kaip sakei. „Purpurinė migla“. Gal tau reikėjo pavadinti jį Hendriksu*? Argi tu ne gražuolis? Argi ne šaunuolis nuo pradžios iki galo?

Pamiršęs drakonus Markas atsitūpė. Blemba apdovanojo jį bučiais ir uodegos vizginimu.

— Aš jam patikau!

— Jis mieliausias šuo, kokį pažįstu. Močiutė žino, kad grįžau. Blemba žino, vadinasi, ji irgi žino. Einam. Einam aplankyti močiutės.

Blemba pabėgė per kelis žingsnius, pavizgino uodegą, palaukė, grįžo atgal. Vėl pabėgė.

— Koks laimingas šunytis. Taigi, pas tavo močiutę. O kas ji?

— Iš išmintingųjų. Ragana, turinti sidhų kraujo. Kadaisė buvo Vyriausioji.

— A, tai tos pareigos terminuotos?

— Ne, ji atsisakė jų, todėl buvo išrinktas kitas Vyriausiasis. Pas-kui atėjo mano tėčio eilė. Dabar — Kigano. Aš viską paaiškinsiu.

— O kaip tavo senelis?

— Jo čia nėra ir norime, kad taip ir liktų. Jis yra tas Didelis ir Blogas.

Brina paėmė Marką už rankos ir žengė į keliuką, vedantį pas Mirgrede.

— Tiek visko turiu tau papasakoti.

— Tai jau tikrai prisikaupė.

— Močiutė mane išleido į Žemę, nors ir skaudama širdimi. Kai žuvo mano tėtis, ji siuntė pinigų, kuriuos nuo manęs slėpė mama. Ji pasirūpino, kad aš sužinočiau apie pinigus. Dėl daugelio priežasčių, vieną jų galiu tau atskleisti — nes jaučiausi nelaiminga. Toliau viską rinkausi pati. Mečiau mokytojos darbą, atvykau į Airiją. Močiutė pastatė man kotedžą ir atsiuntė Blembą. O Blemba atvedė mane čia. Močiutė mane myli taip, kaip mane mylėjo tėtis,

* Užuomina į Jimi Hendrix dainą „Purple Haze“.

kiek prisimenu. Kaip mane mylite jūs su Sele ir Deriku. Dėl manęs pačios. Ir močiutė atvėrė man mano pasaulį.

— Įtariu, kad ir aš ją pamilsiu.

Vijosi ir didžiuliais kupstais žydėjo gėlės, gardindamos orą rudens aromatais. Priekyje stovėjo tvirtas akmeninis namas šiaudiniu stogu ir plačiai atvertomis ryškiai mėlynomis durimis. Pro jas laukan žengė Mirgredė, vilkinti ilga miško žalumos suknie. Ryškiai raudoni plaukai karūnavo galvą. Drumstos mėlynos akys prisipildė ašarų, kai ji uždėjo delną ant širdies.

— Tu labai į ją panaši, — sumurmėjo Markas. — Ir niekada nepasakyčiau, kad ji gali būti kieno nors senelė.

— Žinau. Močiute!

Mirgra ištiesė rankas, ir Brina puolė į glėbį.

— *Mo stór**. Sveika sugrįžusi namo. Mano mergytė sveikutė. Viskas, kaip matau, gerai, — ji pakėlė Brinos veidą delnais. — Matau ir jaučiu. Mano širdis sklidina.

Mirgredė prisitraukė prie savęs anūkę ir nusišypsojo Markui virš Brinos peties.

— O čia juk Markas, taip?

— Taip, ponija.

— Visuomet laukiamas. — Mirgra ištiesė jam ranką. — Mano durys atviros tau. Kelionė buvo neįprasta.

Moteris iš karto nepaleido vaikino rankos, tyrė veidą, galias juodas akis, tvarkingą barzdelę ir nerimastingą šypseną.

— Esi geras mano Brinos Šivonos draugas ir geras žmogus. Matau tai ir dėkoju dievams. Užsik, prisėsk.

Ji nusivedė svečius per svetainę su pleškančiu židiniu ir dailiai siuvinėtų pagalvėlių prikrauta sofa į virtuvę.

— Šeimos vieta virtuvėje. Išgersime arbatos, Sedrikas šį rytą iškepė citrininių sausainių.

* Mano brangioji (*air*).

— Kurgi jis?

— Kažkur čia pat, — atsakė Mirgra Brinai.

— Ne, močiute, aš paruošiu arbatos, tu sėskis su Marku.

— Gerai. — Mirgra atsisėdo prie mažo kvadratinio staliuko, paplojo delnu per sofą, kad Markas prisėstų šalia. — Tu esi muzikantas.

— Stengiuosi būti. — Moters veide jis matė Brinos ir Brinos tėčio — žmogaus, kurį mylėjo — bruožų. — Už nuomą susimoku dirbdamas bare.

— „Pas Selę“. Brina man viską papasakojo apie Selę su Deriku ir jų verslo vietą. Sedrikas sako, kad ten gera vibracija.

— Jis ten lankėsi?

— Vyras sidabriniais plaukais, kurį, manei, išsigalvoju, — paaiškino Brina, seikėdama arbatžolių iš stiklainio nuo lentynos.

— O, atsiprašau dėl to.

— Supranti, jis nerimavo dėl Brinos. Paskutinius vienus dvejus metus vis labiau nerimavo, kad Brina velkasi į mokyklą, nors nesijaučia tinkama mokytis.

— Tikrai taip.

Brina iš varinio virdulio ant viryklės pripylė mėlyną arbatinį vandens, tada priglaudė delnus, kad lapelius pritrauktų.

— Taip, nors vis tiek buvai gera mokytoja, daug geresnė, nei apie save manai. Nerimavome, supranti, — kreipėsi Mirgra į Marką, — kad ji taip prastai save vertina, tiek mažai iš savęs tikisi.

Moters panašumas į Briną pralaužė ledą, o žodžiai galutinai ištirpdė Marko drovumą.

— Mano žodžiai.

Mirgrą tai prajuokino, ji palinko į priekį, lyg dalydamasi paslaptimi:

— Gražuosius savo plaukus nutepė rudai, kad niekas nepastebėtų, savo dailių kūną slėpė po klaikiai nuobodžiais drabužiais.

— Būtent.

Mirgra nusijuokė, kai Brina užvertė akis.

— Gal judu norėtumėte, kad išeičiau?

Markas nekreipė dėmesio, kol Brina statė arbatinį ant stalo ir nuėjo atnešti baltų puodelių su lėkštutėmis.

— Čia mama ją taip slopino. Ponia Keli man visada buvo gera, bet...

— Niekada neapasakysiu apie ją blogo žodžio. Motina yra motina, o kai Ejanas su ja susilaukė Brinos, vaikelis gimė iš tikrų tikriausios meilės.

— Aš mylėjau Ejaną. Noriu pasakyti, man labai gaila, kad jo nebėra. Jis davė man muziką, mokė mane. Per devintąjį gimtadienį padovanojo gitarą, ir tai pakeitė mano pasaulį.

— Ejanas pasakodavo apie tave.

— Tikrai?

— O, taip, dažnai. Sužinojau apie tave, berniuką, per savo sūnų. Koks talentas, pasakodavo jis, kokia ryški šviesa. Kito tokio gero ir tikro draugo savo mergaitei negalėjo palinkėti. Jis mylėjo tave, Markai.

Kai vaikinio akys prisipildė ašarų, paėmė už rankos.

— Kol čia būsi, Brina nuves į vietą, kur jis ilsisi. Šventą vietą. Žinau, kad atsidūrei čia neplanuotai, bet, jei atvirai, labai džiaugiuosi, kad atvykai. Man beprotiškai malonu susipažinti su brangiausiu Brinos bičiuliu iš kitos pusės.

— Sunku su tuo susitaikyti.

— Na, daug kas yra nauja, taip?

— Viskas įvyko taip greitai, dar neturėjau kada jam visko papasakoti. — Brina padėjo sausinius, ėmė pilstyti arbatą. — Mes nu eisime į kotedžą, jeigu galima.

— Na, žinoma. Juk jis tavo. Fainola kaip tik dabar pildo atsargas. Ir vėl labai nekantrauja pasimatyti su gražuoliu Marku.

Vaikinas nuraudo.

— Visai be reikalo, galėtume patys nueiti į kaimą produktų. Jėzau, Brina, mums reikia išsikeisti pinigų. Nežinau, kiek turiu su savimi.

— Talame jų neprireiks, — atsakė imdama sausainį Brina. — Čia nėra pinigų.

— Tai kaip jūs viską perkate?

— Mainomės, keičiamės, — gurkštelėjusi arbatos atsakė Mirgra. — O mums malonu gražiai sutikti jus Fėjų kotedže.

— Brina minėjo, kad tėtis, vėliau jūs siuntėte jai pinigus.

— Siuntėme. Yra būdų jų gauti. Troliai kasa naudingąsias iškasenas, turime meistrų, ir panašiai. Turime žmonių kitoje pusėje, kituose pasauliuose, kurie perka ir parduoda.

— Ponia, jie pakeitė Brinos gyvenimą. Ne tik pinigai, bet ir žinia, kad tėtis ja rūpinosi. Brina galėjo pasinaudoti pinigais ir mesti nemėgstamą darbą, padaryti tai, ką daro.

Jis pasižiūrėjo žemyn, kur Blemba laimingas triauškino Brinos pasiūlytą sausainį.

— Knyga apie šį šaunuolį tiesiog nuostabi. Ar gavote ją perskaityti?

— Perskaičiau. Tokia šviesi ir linksma, kaip ir prototipas.

— Brina rašo dar vieną knygą, tik jau suaugusiesiems. Tos tai neleidžia man paskaityti.

— Man irgi.

— Ji anaiptol nebaigta, — įsiterpė Brina, — bet man vis vien atrodo, kad turėčiau išeiti ir palikti judu.

— Na, juk mums reikia apie daug ką pasišnekėti, ar ne, Markai?

— Taip, ponია.

— Oi, gali vadinti mane Mirgra, kaip dauguma. Arba, kaip mano mergytės brolis, tiesiog šaukti mane močiute.

Kol ji kalbėjo, Markas pamatė, kaip prasiveria galinės durys ir įeina vyras sidabriniais plaukais. Brina pašoko su juo apsikabinti, Markas matė, kad vyras maloniai nustebo.

— Sveika sugrįžusi namo, Brina Šivona. Ir sveikas gyvas, Markai Olsenai.

— Tai visgi jūs egzistuojate. Gaila, kad netikėjau.

— Ech, nebe pirmas būtum.

— Sėskis. Ne, sėdėk, — sudraudė Brina. — Aš atnešiu kėdę iš savo kambario. Ar jis tebėra?

— Jis visad liks tavo, — patikino močiutė.

Brina atnešė dar vieną puodelį ir lėkštutę.

— Kai grįžau į Filadelfiją ir nuėjau pas mamą... Buvo sunku.

— Žinau, brangioji, — tarė Markas.

— Išėjusi iš mamos namų ilgai ėjau, kol nurimau. Ji slėpė nuo manęs visa tai, mano prigimtį, mano talentus, laikė uždariusi dėžėje. Žinau, kad bijojo dėl manęs, — pridūrė Mirgrai nespėjus prasižioti, — bet kai pagaliau atsisėdau autobusų stotelėje, radau ten Sedriką. Laukė, nes man reikėjo, kad kas nors lauktų. Aš to nepamiršiu. Ir nepamiršiu, ką man sakė Kiganas. Kad mama bijojo ne tik dėl manęs, bet ir manęs. To, kas esu, ką turiu. Manau, vieną dieną mokėsiu jai už tai atleisti.

— Einu, atnešiu dar vieną kėdę.

Kai Brina nuėjo, Mirgra atsiduso.

— Jai palengvės, kai sugebės atleisti. — Paėmusi arbatinį pripylė Sedrikui arbatos. — O tu, Markai, persikelei net nespėjęs pagalvoti, ko tau čia reikėtų ar norėtūsi. Surašyk sąrašą Sedrikui, jis parūpins.

— Galite tai padaryti?

— Galiu ir mielai padarysiu.

— Nes esate... raganius? Burtininkas?

— Tik kruopelę jo. Aš esu žvėrlakis.

Markas, ištiesęs ranką prie citrininių sausainių, sustingo.

— Esate vilkolakis?

— Ne visai, nors turiu keletą pažįstamų. Kurie, patikėk manimi, neužsimano mėsos ir kraujo stojus pilnačiai. Aš esu katlakis.

— Kaip liūtas?

Mirgra prajuko, mostelėjo ranka.

— Nagi, Sedrikai, parodyk vaikinui.

Sedrikas gūžtelėjo, nusišypsojo. Ir virto katinu.

Po stalu tupintis Blemba patenkintas pavizgino uodega.

— Oi! — Brina įėjo su kėde kaip tik tada, kai Markas sukikeno. — Niekada nesu mačiusi, kaip pasikeiti. Kaip lengvai tau pavyksta.

Katinas vėl virto žmogumi, kuris ištiesė ranką paimti puodelio.

— Mes esame vienis — žmogus ir dvasios gyvūnas. Keliauti per pasaulius man padeda raganių kraujas. Pasakyk, ko tau reikia, ir aš atgabensiu.

Markas pakėlė pirštą.

— Vėliau mums reikės rimtai išgerti.

— Turime neblogo vyno, — tarė Mirgra.

— Ačiū, bet netgi po viso šito man šiek tiek per anksti. Vėliau išgersime. O ko reikės, priklausau nuo daug ko. Brina bijojo grįžti. Buvo pasiruošusi, bet išsigandusi. Kiganas ten kažką pasakė, išbėrė greitai ir neaiškiai, kad atleidžia ją nuo pareigos, nuo pažado.

— Tikrai? — paklausė Mirgra.

— Taip, ir Brina užsiminė apie kažkokį Didelį ir Blogą, ir kad viską paaiškins. Aš nežinau, ko man reikės, kol nesužinosiu, kodėl jis nori nuskriausti Briną.

— Nepasakojai jam apie Odraną?

— Močiute, aš nežinojau, kad Markas šitaip išsoks į portalą, jis buvo — pati supranti — sukrėstas, negaluojuantis. Viską surašiau, noriu, kad Markas perskaitytų, o tada viską papasakosiu.

— Tiek tai jis turi išgirsti čia ir dabar, o šlakelis obuolių vyno niekam nepakenks, net ir taip anksti.

Sedrikas paplojo Mirgrai per petį.

— Aš tuo pasirūpinsiu.

— Kai buvau jauna, — pradėjo pasakoti Mirgredė, — jaunesnė už tave, iškėliau iš ežero kalaviją, paėmiau skeptrą ir tapau Vyriausiąja. Į Sostinę atvyko Odranas, mačiau tik tai, ką jis leido matyti: gražų ir gerą, žavingą ir romantišką vyrą. Įsimylėjau tą iliuziją, mes susituokėme.

Ji pasakojo apie tai, kaip grįžo į šeimos ūkį slėnyje, apie tuos mėnesius, kai vyras apgaudinėjo ją ir šeimą, apie sūnaus gimimą ir ją apėmusį džiaugsmą. Vėliau apie tai, kaip pabudusi apkvaišinta iš miego suprato Odrano tikslą. Kaip jis gėręs sūnaus galią naktį, kad augintų savąją. Pasakojo apie karą prieš tamsųjį dievą ir jo demonus, jo vergus, viską, kas nutiko vėliau, iki Brinos pagrobimo.

Markas jautėsi dėkingas už vyną.

— Bet juk Brina galingesnė už savo tėvą, taip? Ji paveldėjo ir mamos dalį, žmogaus dalį.

— Tu sumanus, Markai. Mūsų Brina yra tiltas tarp fejų, žmonių ir dievų karalysčių. Ji ištrūko iš stiklo narvo būdama trejų metų vaikelium, nes yra, kas yra. Stipresnė, nei Odranas įsivaizdavo. Manau, stipresnė, nei tikisi dabar. Tada Ejanas, tuometinis Vyriausiasis, pradėjo mūšį — Juodosios pilies mūšį — ir sunaikino Odrano tvirtovę, vėl užvėrė visus portalus iš jo pasaulio, padarė viską, ką galima padaryti.

— Mama norėjo, kad tėtis pasirinktų tarp jos, manęs ir Talamo, — pridūrė Brina. — Kaip jis galėjo pasirinkti? Bet tėtis perleido savo ūkį Obrajanams — Kigano šeimai. Jų tėtis žuvo mūšyje gindamas mane. Buvo geriausias tėčio draugas. Buvo raganius... iš tos grupės... Prisimeni nuotrauką, kurią Tomas Svinis padovanojo mums Dulino bare?

— Mums buvo lemta ten nueiti, — Markas gurkštelėjo dar

vyno. — Visiškai akivaizdu, kad turėjome susipažinti su Tomu ir išgirsti, kaip susitiko tavo tėvai.

— Jie pamilo vienas kitą, manau, kad visada mylėjo. Ir dėl to, kad mylėjo, tėtis persikėlė į Filadelfiją, bandė tapti tuo, kuo mama norėjo. Nors vykdė ir tai, ko reikėjo jo žmonėms.

— Visų tų renginių kituose miestuose nebuvo. Jis keliaudavo čia?

— Taip, o mama, aišku, žinojo, ir dėl to didėjo jos nepasitenkinimas. Manau, ji išsiskyrė su tėčiu, kai pasakė jam tai, ką pasakė man, kai grįžusi išklojau, jog viską žinau. Pasakė, kad *išsigimimams*, — taip ji pavadino mano talentus, tiesą sakant, taip ji pavadino mane, — jos namuose ne vieta.

Markas ištiesė ranką ir spustelėjo Brinai pirštus.

— Mama manė, kad saugo mane, pati tuo tikėjo, bet iš tiesų saugojo save, pasaulį, kokį norėjo matyti.

— Man labai gaila, Brina, — pasakė Markas, nepaleisdamas jos rankos.

— Man irgi.

— Ji klysta. Ji visą laiką klydo, todėl man ir jos labai gaila. „Išsigimimai“, ką gi, eina po velnių. Atsiprašau, — iškart susigriebė Markas.

— Nėra reikalo, nes pritariu.

— Tu, Brina, esi stebuklas, štai kas. Visada taip maniau, tik nežinojau, supranti, kokia esi deivė. — Jis vėl pasižiūrėjo į Mirgrą. — Kaip mirė Ejanas? Jeigu sunaikinote tą Odrano tvirtovę ir užvėrėte portalus, kaip jis gali grasinti Brinai?

— Ne tik Brinai, bet ji yra svarbiausia. Odranas nužudė mano sūnų. Pasitelkęs laiką, savo galias ir raganos, kuri perbėgo pas jį, juodąją magiją, vėl pradėjo karą su Talamu. Man regis, šitaip norėjo parsivilioti Ejaną ir jį nužudyti. Nužudyti sūnų, kuris atsiskakė paklusti tėvo valiai.

— Dabar jam reikia Brinos. Gerai, su visa pagarba ir apgailėstaudamas, kad jums tenka kariauti su kažkoku bepročiu dievu,

manau, kad Brinai geriausia likti namie. Kur Odranas negali pasiekti. Nepritariu tavo mamai, turi būti tu, kas esi, daryti tai, ką mėgsti, bet, mergyt, nesi karė princesė.

— Visą vasarą treniravausi būti... ne princese, žinoma... Kautis kalaviju.

Markas stuktėlėjo ją į petį.

— Nereikia.

— Moku apsiginti. Be to, Markai, niekur nėra saugu. *Man* nėra saugu. Niekam nėra saugu.

— Odranas ir vėl ateis, — įsiterpė Mirgra. — Vėl pradės karą. Lies kraują, žudys. Mes kovosime su juo iki paskutinio, bet jeigu įveiks mus, jeigu užkariaus ir sunaikins Talamą, ateis jūsų pasaulio eilė. Ir visų kitų, kuriuos degins ir naikins. Jo galios augs ir kartu augs alkis.

— Norite pasakyti, kad jis sunaikins visą Žemę, viską?

— Mūsų pasaulį, jūsų pasaulį, visus pasaulius. Kiekvienas suteiks jam daugiau galios. Ar suprantu Dženiferės siekį uždaryti Briną? Suprantu. Ji niekada nepatikėjo, niekada nepripažino, kad Brina yra raktas nuo spynos. Jos negalima uždaryti. Odranas anksčiau ar vėliau suras ją, arba jos vaiką. Dievas turi laiko.

— Kada nors norėčiau susilaukti vaikų. Bet, Markai, žinodama apie Odraną niekada nerizikuočiau jų turėti.

— Jėzau, Brina.

— Turiu pati jį sustabdyti. Čia mano žmonės. Žinau, kaip skamba, bet...

— Skamba teisingai.

— Jie kausis, bet jiems reikia manęs.

Markas linktelėjo, giliai įkvėpė.

— Mačiau „Nuostabią moterį“, žinau, kaip treniruojamasi.

— Keturis kartus žiūrėjai, keturis kartus.

Jis išklė penkis pirštus.

— Dievą nužudyti gali tik dievas, ar taip?

— Sūnaus duktė yra tiltas tarp pasaulių. — Brina pajuto, kaip žodžiai, mintys, tiesa tiesiog išsilieja iš jos. — Tiltas veda į šviesą arba į tamsą. Jos kelias trejopas. Pabusti, tapti, pasirinkti.

Markas patylėjo.

— Kas čia buvo? Kažkokia pranašystė? Tai dabar ir pranašauji, ką?

— Kartais. Bet čia aš, Markai.

— Kas sakė, kad ne tu? Gerai jau, dabar šiek tiek įsivaizduoju, ko man reikės. Jeigu jūs nieko prieš, — pridūrė jis Sedrikui.

— Mielai išklausysiu.

— Sąrašas ilgas, nes nežinau, kiek laiko čia būsiu. Neišvyksiu tol, kol neišspirsime to mulkio dievo atgal į pragarą.

— Markai...

— Aš irgi galiu rinktis, mergyt, ir aš jau pasirinkau.

— Tu neturi jokių galių. Ir net neišivaizduoji, ką gali padaryti Odranas.

— Jau daugmaž susidariau vaizdą, ir jis klaikiai mane baugina, bet aš lieku.

Markas iškėlė smilius į viršų.

— Viskas nutarta, viskas. Jeigu imsi mane spausti, paklausiu močiutės, ar mane palaikys. Pasižiūrėk man į akis, Brina, pasižiūrėk į akis ir pasakyk: jeigu susikeistume vietomis, tu tiesiog grįžtum į Filadelfiją ir mane paliktum?

— Jeigu tau kas nors nutiktų...

— Čia tas pat. Taigi, sutarta. Man reikėtų pasiskolinti ką nors, kad galėčiau surašyti sąrašą.

Brina su juo nesiginčijo... Užteko proto, bet vylėsi palaipsniui per kelias dienas išmušti norą likti. Markas labiau nei kuris kitas iš jos pažįstamų mėgsta miesto gyvenimą ir jo patogumus. Kuo ilgiau gyvens Talame be technologijų, be esminių patogumų, tuo... labiau palenkiamas darysis. Ypač jeigu pavyktų įtikinti, kad ir kitoje pusėje galėtų būti naudingas.

Kol kas dar nieko įtikinamo nesugalvojo.

Griždama į sodybą Brina parodė jam porą dangumi ant drakonų skrendančių raitelių.

— Tai žvalgai.

— Aišku, vadinasi, tie drakonai būna visokių spalvų? O kaip žmonės? Yra tokių kaip aš?

— Taip, ir tavo orientacijos. Meilė čia yra meilė.

— Gera girdėti. Kol kas neieškau romantikos, bet gera žinoti, kad žmonės atviro mąstymo.

— Ir atvirų širdžių. Kaip ir bet kur, yra ir kitokių. Čia gyvavo religinis kultas — šventeivos. Ne iš karto, bet ilgainiui jie tapo, galima sakyti, tamsiaisiais. Ir tarp fėjų buvo pasukusių tuo keliu. Markai, noriu pabrėžti, kad jeigu liksi ir norėsi kur nors pajudėti, turėsi išmokti jodinėti. Arkliu.

— Manai, negaliu? — Jis užsikišo nykščius už juosmens ir purkštelėjo: — Galiu pabūti ir kauboju. Jeigu tu išmokai švais-tytis kalaviju, ir aš galiu.

— Aš kaunuosi klaikiai.

— Oi, nereikia.

— Paklausk Kigano. Jis mane treniravo, pirmas tai patvirtins. Markas užmetė ranką jai ant pečių, Blemba turseno greta.

— Tai dar bendrausi su tuo puikiu egzemplioriumi?

— Manęs šiuo metu irgi romantika netraukia. Manau, jo taip pat. Kažkas ore.

— Tu daraisi... — Jis sumojavo rankomis.

— Aš darausi... — Ji pakartojo jo judesius. — Jaučiu, kaip kažkas... braunasi. Odranas veržiasi. Jo kol kas nėra, bet jis arti.

Brina nusikratė to jausmo.

— Kol kas nepavyko. Paimsime mano daiktus, keliausime į kotedžą. Man atrodo, tau bus paprasčiau perskaityti viską, ką užrašiau. Kils klausimų, aš į juos atsakysiu.

— Gerai, taigi mes tiesiog nueisime iš čia į Airiją? Per kitą vėjo tunelį?

— Nieko panašaus. Nebus taip dramatiška.

Blemba džiugiai amsėdamas lakstė aplink. Jis mitriai užsikabarojo akmenų siena ir šovė tiesiai prie dviejų vaikų ir didžiulio juos sergstinčio vilkogaudžio.

— Čia Finjanas ir Keivanas. O moteris darže yra Kigano ir Harkeno sesuo Aislingė. Vaikų mama.

— Vadinasi, *visi* čia labai gražūs.

Jie įžengė pro vartus. Aislingė, susirišusi juodus plaukus į kuodą, nusibraukė žemėtas rankas į kelnes, uždėjo delną ant iškilusio pilvo ir nuėjo jų pasitikti.

— Sveika, Brina Šivona. Sveika. Grįžai kaip žadėjai. Nereikėjo tavimi abejoti... — Ji stipriai apkabino Briną. — Atsiprašau dėl to.

— Nereikia atsiprašinėti. Žinau, kaip nerimauji ir kodėl. O čia Markas.

— Girdėjau. Pasakoja, kad į Talamą įvirtai. Ar gerai dabar jau tiesi?

— Viskas kuo puikiausiai, ačiū. Malonu susipažinti.

— Man taip pat. Išgersite arbatos? Meibė pažiūrės vaikus, kol būsime namie.

— Mes ką tik iš močiutės, gėrėme arbatos... ir vyno. Man tik reikia pasiimti savo daiktus, kad galėtume keliauti į Fėjų kotedžą.

— O, jie jau nugabenti ten. Morena tuo pasirūpino, o tavo dailieji drabužiai, Markai, buvo išvalyti.

— Dėkui. Šiuos pasiskolinau iš tavo brolio. Harkeno.

— Nesirūpink, jis turi daugiau.

Pribėgo vyresnis berniukas, Finjanas, jam iš paskos turseno jaunėlis.

— Jau greitai mano gimtadienis, — paskelbė Finjanas. — Tu galėsi jame dalyvauti.

— Per Sauiną*. — Brina atsitūpė. — Aš nepamiršau, Finjanai, tau sueis treji.

— Pasisveikink su Brinos draugu, Finai. Jo vardas Markas.

Berniukas nuleido galvą.

— Labas ir sveikas atvykęs.

— Jis šiek tiek drovus su naujais pažįstamais, — tarė Aislingė ir iškart pratęsė, kai pribėgęs prie Marko kojosis mažėlis ėmė kabrotis į viršų, — bet šitas tai ne.

Markas pakėlė vaiką ant rankų.

— Ir kas čia toks?

— Čia mūsų Keivasas, — pristatė mama veblenantį mažylį Markui. — Kuriam visi geri pažįstami.

Keivasas sugriebė Markui už kaselių ir išsišiepė.

— Patinka!

— Man irgi.

Paskui berniukas veblendamas pasiviro į Briną.

— Kada gimdysite? — paklausė Aislingės Markas.

— Apie Imolką**. Vasario pradžioje, — paaiškino pamačiusi nustebusį Marko veidą. — Jau pusę termino išlaukiau. Viliuosi šį kartą susilaukti mergaitės, nes jau turiu du kavalierius.

— Pasiilgau tavo kavalierių, — pasakė Brina ir paniurkusi Keivaną nuleido ant žemės. — Rytoj sugrįšime. Aš dirbsiu su močiute kaip anksčiau. Gal gali perduoti Kiganui, kad esu pasiruošusi treniruotis, jeigu jis sutiks.

— Neabejoju, kad sutiks. Jie su Mahonu, mano vyru, — paaiškino Markui, — grįš patekėjus mėnuliui. Užsukite aplankyti manęs, kai tik galėsite, abu laukiami. Einam, vyručiai. Ar ne mes

* Sauinas — gėlių derliaus nuėmimo šventė, švęsta per pilnatį spalio pabaigoje lapkričio pradžioje. Šventės tradicijų išlikę Helovyne. Sauiną švenčia nemažai neopagonių.

** Imbolc, Imolkas — gėlių, airių, škotų, taip pat šiuolaikinių neopagonių pavasario atėjimo šventė, viena iš keturių pagrindinių metų švenčių. Iš pradžių Imolkas būdavo švenčiamas deivės Brigitos garbei, atėjus krikščionybei tapo Šv. Brigitos diena.

pažadėjome Harkenui prižiūrėti virtuvės darželį? Palaiminimai jums abiem, — pasakė gindama vaikus.

— Ir tau, — šūktelėjo Brina. — Einam, Blemba.

Kai praėjo pro vartus, parodė ranka.

— Portalas veda pro tą medį. O gal medis yra portalas, nežinau, kaip tiksliau.

Markas pažvelgė už žvyrkelio, už antros akmenų tvoros ir avių ganyklos į kalvelę. Ant akmenų krūvos kėtojosi daugiau kaip dvidešimties pėdų pločio medis. Storos jo šakos rietėsi žemyn, beveik pasiekusios žemę vėl kilo į viršų. Medžio lapai, kuriuos Brina vasarą matė žalius, buvo šiek tiek nuraudę.

— Koks čia medis?

— Tai Atvykimo medis ir pagrindinis portalas tarp Talamo ir Airijos.

Ji nusivedė draugą arčiau. Blemba nustraksėjo į priekį, užsikabarojo septyniais akmeniniais laiptais kalvos šlaite, apsižergęs šaką stabtelėjo ir sulojo, lyg ragindamas paskubėti.

— Gerai. Jeigu atsijungsiu, duosi man vėl alaus ar to, kas į jį buvo įdėta.

— Galėsiu duoti, bet tau neprireiks. Viskas bus kitaip, — pažadėjo, kai Markas nusekė ją laiptais į viršų. — Vėją pajusi, bet ne tokį, kaip pirmą kartą. Pasikeis šviesa. Ir jau būsime kitoje pusėje. Nenustebk, jei kitoje pusėje lis. Niekada nežinai, ką rasi.

— Nemanau, kad dar kas nors galėtų mane nustebinti. Kada nors.

Stovėdama virš jo ištiesė ranką. Jautė draugo nerimą, bet ištikimybė nesunkiai nugalėjo.

— Laikykis mano rankos. Pirmyn, Blemba. Ateiname. Lipk ant šakos. Gali pasirodyti, kad krenti, bet...

Žybtelėjo šviesa, plaukus sutaršė vėjas.

— Bet nekrenti. Matai?

— Mes jau praėjome? Kažkas supurtė, bet tik tiek. Tu įsitikini, kad mes kitoje pusėje?

— Taip. Tik reikia nulipti žemyn.

— Keliukai šiek tiek tirta, — prisipažino Markas. — Bet nesijaučiu toks išsunktas kaip aną kartą. Ir čia nelyja.

— Mums pasisekė, nesušlapsime. Iki kotedžo maždaug mylia kelio.

— Viskas čia atrodo beveik taip pat.

— Atrodo, bet taip nėra. Vakar nespėjai pamatyti, nes lijo ir buvai sukrėstas, bet Talame yra du mėnuliai.

— Du?

— Vienas pilnėja, kai kitas dyla.

— Nieko sau! Norėsiu pamatyti. Bet žinai, Brina, aš išvaikščiojau šį mišką, kai atostogavau Airijoje. Niekada nemačiau šio medžio. Kaip galėčiau tokį pražiopsoti? Jis milžiniškas, auga iš akmenų. Ar akmenys auga iš jo.

— Tau nebuvo skirta pamatyti. Pažvelk į savo laikrodį.

Jis pasižiūrėjo, nusijuokė.

— Ir ką tu pasakysi? Veikia puikiai. — Markas išsitraukė iš skolintų kelnių telefoną. — Telefonas irgi.

— Pirma skambink Selei, — patarė Brina. — Geriausia sakyti, kad nutarei mane palydėti, išskridome vakar vakare. Liksi kelias dienas ir...

— Aš nežinau, kiek liksiu, ir ketinu tai pasakyti. Suprask, Brina, mes surišti. Viskas mums bus gerai. Mes padėsime vienas kitam šioje situacijoje. Ir aš išmoksiu jodinėti žirgu. Jéééé!

— Nėra taip lengva, kaip atrodo. Mano sėdynė kelias savaites buvo mėlyna. Ir nekenčiu savęs, kad džiaugiuosi, jog esi čia.

— Gali nustoti. Tai sakai, viską esi aprašiusi? Ar rasiu ten ką nors apie seksą su karštuoliu vadu?

— Aš... Velnias. Klausyk...

— Per vėlu. Sakei, kad galiu skaityti viską. Ir kad abiem dabar ne pasiglamžyti norisi, bet aš mačiau, kaip jis į tave žiūrėjo.

— Kaip į dar vieną galvos skausmą?

— Ne. Kaip tikiuosi, kad kas nors vieną dieną žiūrės į mane. — Romantiškasis Markas atsiduso. — Jis net nebandė man atsikirsti, kai jam smogiau pagalvojęs, jog tave skriaudžia. Galėjo išplauti manimi grindis, bet to nepadarė. Po šimts, galėjo paversti mane kinkanu ar dar kuo nors, bet nepavertė.

— Jis gerbia ištikimybę ir draugystę.

— Selė sakė, kad jis klasiškas.

— Ko gero, taip.

— Aš prisimenu šį taką. Tegū mane skradžiai! Pasukęs čia atsidursi kaime. O ten įlanka. Ei, bet ji buvo ten, ten. Ji kitoje vietoje. Tai... Žinai ką? Sumautai nuostabu.

Markas pauostė.

— Užuodi? Jaučiu įlankos kvapą. Ir... dūmus.

— Jie užkūrė mums židinius. — Brina parodė į praretėjusius medžius. — Matai?

Ten stovėjo kotedžas nendriniu stogu, iš jo kaminų rūko dūmai. Sodas, kurį Šeimusas išmokė prižiūrėti, kaip visad tryško vaivorykštės spalvomis. Vis dar vešėjo vazonai su gėlėmis, kurias išmokė ją pasodinti.

— Čia tavo namai, Brina. Kaip sakė močiutė ir kaip ji tau viską paruošė. Dabar dar labiau suprantu. Man irgi patiko čia gyventi.

— Žinau. — Ji pažvelgė į vietoje trypciojantį šunį. — Pirmyn, Blemba.

Šunytis kone pašoko iš džiaugsmo ir rovė per žalią pievą nuolydžiu iki skalūninio paplūdimio, šoko į vandenį.

— Jūrų šuo, — juokdamasis ištarė Markas. — Jis nepakartojamas.

— Eikim vidun. Aš mėgau čia gerti arbatą... Ir, dievaži, tau

reikės paragauti Fainolos limonado. Jis stebuklingas. Labai tikiuosi, kad jie nepamiršo prikrauti ir kokakolos.

Jaučiuosi grįžusi namo, pagalvojo Brina, kai pasiėmė kolas iš šaldytuvo. Rydama pirmuosius gurkšnius, nužvelgė savo gražiąją virtuvę: ant skalūno spalvos stalviršio gulėjo šviežiai kepta ir į drobulę susukta duona, stovėjo molinis puodas su šviežiais vaisiais, ant palangės mirko šviežiai priskintų gėlių puokštė.

Visai kaip tada, kai pirmą kartą čia atsidūrė. Visai kaip tada, kai paliko.

— Paruošiu vakarienei makaronų, — pranešė Markas, įkišęs nosį į virtuvę. — Tu tik pažvelk į šiuos pomidorus. Aukščiausios rūšies!

Jis pasižiūrėjo į laikrodį, paskaičiavo.

— Selei paskambinsiu po valandos. Norėčiau, kad būtų išgėrę kavos, kai išgirs, jog išlėkiau.

— Gerai. Aš eisiu į miegamąjį padirbėti. — Brina pasuko laiptų link į kambarį, iš kurio vėrėsi vaizdas į sodą. — Tik pažiūrėk. Net to nepamiršo.

Ji perbraukė delnu per nešiojamąjį kompiuterį ant stalelio, pastebėjo kampe pastatytą, tvarkingai susuktą jogos kilimėlį, kurio nesusiprato pasiimti pati.

— Sedrikas jau buvo atėjęs ir vėl išėjo, — pasakė ji Markui.

— Ką? Kaip?

— Na, ilgainiui prie to pripranti.

Brina nuėjo prie durų įleisti šuns, tas nutipeno prie svetainės židinio, kaip įprastai tris kartus apsisukęs ir palaimingai atsidusęs susiraitė ant grindų.

— Manai, mano daiktai jau bus kambaryje, kur aną kartą gyvenau?

— Pasižiūrėkim. Noriu išsikrauti, paskui sėsiu rašyti. Ko gero, reikia papildyti tinklaraštį apie tai, kad grįžau į kotedžą Airijoje. O tu tikriausiai įsitaisysi kur nors skaityti.

Jie perėjo per svetainę su miško žalumos sofa, žvakėmis, kristalais, gėlėmis ir vaizdu į mėlyną užutėkj. Židinyje maloniai spragsėjo ugnis. Užlipusi laiptais kartu su šunimi, Brina pasuko galvą į Marko kambario pusę. Gitara paremta į stovą, ant stalo prie klavišinio blizga iš dėklo ištraukta Marko arfa.

Kol draugas žiūrėjo, negalėdamas patikėti savo akimis, Brina patikrino stalčių.

— Megztiniai, marškiniai.

Markas atidarė spintą.

— Jie sukrovė viską.

— Maloni žinia. Lažinuosi, kad tavo striukės ir botai — kaip ir mano — sudėti koridoriaus spintoje.

— Tu tikrai manai, kad aš sugebėsiu prie to priprasti?

— Tikiuosi, kad sugebėsi. — Brinai suspaudė širdį. — Nes tokia esu ir aš.

— Visada mylėsiu tave, kad ir kas būtum.

Markas priėjo prie stalo, perbraukė pirštu per arfos stygas.

— Noriu išmokti ja groti. Tai geriausia dovana, kokią esu gavęs.

— Aš šiek tiek prisimenu, ko mokė tėtis. Galėsiu parodyti, o tau, kiek žinau, užteks tik pradėti.

— Gerai. Gerai.

Markas apėjo kambarį, kurį gerai prisiminė, pasižiūrėjo į pažįstamą vaizdą už lango.

— Gal po vakarienės surengsime muzikos vakarą. Maisto ruoša ir muzika padės man apsiprasti. Leidžiuosi į apačią, pradėsiu ruošti padažą, kad jis tobulai pasitroškintų, o tada paskambinsiu Selei.

Jis ištiesė ranką, perbraukė per ryškiai raudonas Brinos garbanas.

— O tu daryk, ką nutarei daryti.

Ir ji nuėjo daryti, ką buvo sumaniusi. Blemba susiraitė už jos ant lovos. Pirma rašys tinklaraštį, nusprendė, užteks trumpo įrašo. Ir neįkels jo, kol Markas nepasikalbės su Sele.

Nuo ko pradėti, svarstė Brina. Tinklaraštyje negali rašyti apie Talamo Vyriausiąjį ar su ja per portalą įsmukusį Marką. Brina valandėlę ramiai pasėdėjo, leisdama susigulėti tam, kas apsupo gerai ir sėkmingai sugrįžus namo. Jai buvo smagi kotedžo vienatvė vasarą, kai pirmą kartą gyveno viena pati. Tačiau dabar, klausydama Marko virtuvėje, kaip visada dainuojančio ir pjaustančio tuos klasiškus pomidorus, jautėsi tarsi apgaubta šilta antklode žvarbų rytą. Paprastas jaukumas, kurį suteikia už jos snaudžiantis šuo ir žinia, kad už durų į sodą žydi gėlės.

Brina ėmė rašyti apie sugrįžimą į Airiją. Pirmą kartą papasakojo apie tai, kad surado savo močiutę, kad sužinojo, jog tėtis miręs. Ir kaip netekties sielvartą atsivėrė surasti nauji šeimos nariai ir draugai.

Kaip juos suradusi atrado ir save.

Patenkinta ji paliko įrašą ir atsivėrė savo istorijai. Nėrė į ją, leidosi paskandinama.